

1. kapitola: Záhadný nález

"Dali jsme si jméno Záhadná trojka. Ve skutečnosti jsme ale záhadní nebyli my, to jen záhady začaly kroužit okolo nás, jedna za druhou, jako nějaké planety. Nejdříve jsme si mysleli, že to, co jsme našli, změnil tak akorát naše prázdniny. Pak jsme doufali, že to změnil svět. Nakonec jsme pochopili, že svět se změnit nechce, ale změnilo to nás. To jméno "Záhadná trojka" použil poprvé můj tatínek..." Katka Lišková odložila plnicí pero a zamýšleně se podívala z okna. Nebyla ten typ, který by si psal deník a teď se rozhodla, že založí něco jako kroniku, ale moc jí to nešlo. Napsala pár řádek a už nevěděla, jak pokračovat. V duchu se vracela k tomu týdnu, který před čtyřmi měsíci poprvé strávila s dvojčaty, Markem a Tomášem.

Někdy po Vánocích uhodily kruté mrazy a její otec si na náledí zlomil nohu. V té době byli už čtyři roky sami. Katky maminka byla úspěšná pianistka a zemřela při zemětřesení v Japonsku, kde tou dobou měla turné. Katka na dlouhou dobu zapoměla, jaké to je, když se člověk směje nebo má z něčeho radost. Zvykla si na tatínkův zakaboněný obličej a opravdu ji překvapilo, když ho po dlouhé době viděla opět veselého. Moc nechápala, co je zrovna na zlomené noze tak radostného, ale tatínek se jí brzy přiznal k tomu, že se v nemocnici seznámil s jistou rozvedenou doktorkou, Helenou Millerovou. Katce ta myšlenka byla ze začátku nepřijemná, ale jak se z tatínka začal zase postupně stávat přívětivější člověk, mizel z jejich domácnosti neviditelný tíživý černý mrak a ona se s tou představou celkem smířila. Tatínek se s paní doktorkou scházel asi dva měsíce, a pak usoudil, že je načase, aby se Katka seznámila, a to nejenom s ní, ale také s jejími dvěma syny.

Liškovi měli v Českém ráji chatu, kde měli strávit všichni společně jarní prázdniny. Byl to takový starý dům s neopraveným podkrovím. Dole byly tři místnosti, kuchyň spojená s velkým obývacím pokojem a ložnice a v každé z nich bylo několik míst na přespání.

Jarní prázdniny připadly toho roku na konec chladného února, a tak byl jejich domek řádně vymrzlý. Pan Liška ihned zatopil a dal vařit vodu na čaj, paní Millerová vybalovala zásoby jídla, které cestou společně nakoupili, Katka si rovnala svoje věci a zatímco Tomáš se ochotně nabídl, že přinese ze sklepa uhlí, Marek se do žádné práce nehrnul a když zjistil, že po něm nikdo nic nechce, šel si zvědavě prohlédnout chatu.

Sotva se za Tomášem zavřely dveře do sklepa, ozvala se pořádná rána. Znělo to, jako když se kovový kbelík kutálí dolů ze schodů.

Nebylo se čemu divit. Tomáš byl trochu zbrklý a zdálo se, že na schodech uklouzl. Za ty dvě hodiny, které spolu strávili v autě a v obchodě, měla už Katka o dvojčatech svou představu. Vzhledově si byli podobní jako vejce vejci, ale Marek si nechával narůst dlouhé vlasy, aby si ho nikdo nemohl splést s jeho bratrem. Katka se mu moc nedivila. Marek byl bystrý a zábavný, talent na matematiku. Možná byl trochu pohodlnější a oproti Tomášovi měl pár kilo navíc, ale jinak ho v ledasčem převyšoval. Tomáš byl trochu pomalejší v myšlení a byl to takový srdečný dobrák, který se chtěl hned s každým přátelit. Ochotně se vybavoval s Katčiným otcem a na rozdíl od Marka se ani nepousmál, když se mu Zikmund Liška představil. Tomášovi ani nedošlo, že je na tom jménu něco zábavného. Obzvlášť když byl jeho nositel navíc profesorem historie na Karlově univerzitě a ani přibývající šediny nedokázaly ještě zcela zamaskovat medově hnědý odstín jeho vlasů, které na sluníčku vypadaly téměř rezavě. Ono "téměř" ale nebylo pro studenty žádnou překážkou. Stejně mu říkali Zikmund, liška ryšavá. Profesor Liška navíc onu dobu Karla IV. a jeho syna Zikmunda Lucemburského vyučoval. Začal se o ni zajímat právě kvůli oněm posměškům, které musel slyšet průběžně po celý život. Nyní se ale už většinou ozývaly jen za jeho zády.

Katka pozorovala jejich návštěvu a zatímco na schodech ještě rámusil kbelík, slyšela Marka, který se v sousední místnosti zasmál a polohlasně to okomentoval slovy: "To je prostě můj brácha."

"To by mě zajímalo, proč si pan Liška nezavede elektrické osvětlení do sklepa," hartusil Tomáš, když sestupoval s baterkou po úzkých schodech. Dole sebral kbelík, který mu předtím upadl.

Vešel do malého sklepa, kde byla v rohu nevelká hromádka uhlí a povzdychl si, když zjistil, že lopatka, která se tam válela, má zlomenou násadu. Naplnil z větší části kbelík, pak ho potěžkal a usoudil, že ještě trochu uhlí unese. Když sypal do kbelíku poslední lopatku, všiml si náhle ve světle baterky slabého záblesku. Zvědavě prohrabal vrchní hrudky uhlí a najednou se v kbelíku něco zablyštělo.

"Páni," podivil se Tomáš. "Co to jen může být?"

Vzal hrudku do ruky a zvědavě přešel prstem po zubatém kolečku, které z ní trčelo. Vypadalo to jako malý kousek nějakých starých hodin. Tomáš zkusil za předmět zatáhnout, ale ten pevně vězel v hroudě uhlí. To bylo opravdu zvláštní. Rychle vyndal z kapsy kapesník, očistil jím kolečko a všiml si, že předmět je nejen zaklíněný v uhlí, ale navíc byl ještě popsán nějakým divným písmem.

Tomáš rychle odnesl kyblík uhlí nahoru. Katka byla s oběma dospělými v kuchyni, zatímco Marek si ve druhé místnosti prohlížel knihovnu. Tomáš toho využil, vklouzl za bratrem a rozrušeně se chlubil svým nálezem: "Marku, Marku, podívej, co jsem našel ve sklepě v hromadě uhlí!"

Marek si pohrdlivě prohlížel, co mu Tomáš přinesl.

"Vždyť je to jenom nějaký kus rozbitého budíku zamazaný zaschlou hlínou," prohlásil po prvním povrchním shlednutí Tomášova objevu.

"Snad poznám uhlí od hlíny," zarazil se Tomáš. "A navíc, co to divné písmo, které je na tom budíku?"

Marek si nález prohlédl pozorněji. "No, je to sice kousek uhlí, ale je na něm i hlína. A tohle nebude písmo, ale nějaká dekorativní rytina. Až to strčíš pod vodu a umyješ z toho tu špínu, uvidíš, že se to ozubené kolečko uvolní. Uvnitř uhlí nemůže být nic, co vyrobil člověk."

Tomáš však odporoval: "Drží to tam dost pevně."

"Nesmysl," odpověděl Marek. "Možná by sis, Tome, mohl někdy přečíst i něco vědeckého a nejen samé dobrodružné knížky. Snad si aspoň pamatuješ ze školy, že uhlí vznikalo hlavně ve třetihorách a druhohorách, možná dokonce i v prvohorách. Před miliony a miliony let. Dost se ho tvořilo někdy v době, kdy po zemi chodili dinosauři a po lidech tady ještě nebylo ani stopy. A myslet si, že dinosauři vyrobili ozubené kolečko, může akorát tak někdo, kdo má o kolečko málo!" Marek se zasmál svému vtipu.

Tomášovi to ale moc zábavné nepřišlo. Neměl rád, když Marek žertoval na jeho úkor, a to se stávalo docela často. Kousl se ale do rtu a řekl si, že ten, kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp.

"Fajn, tak to vezmeme do koupelny a přesvědčíme se," navrhl Tomáš. Doufal, že tentokrát se nemylí a že mu jeho bratr dluží přinejmenším omluvu.

Marek měl ještě něco britkého na jazyku, ale v tom vrzly dveře a v nich se objevila Kát'a.

"Co to máte?" zeptala se.

"Slečna je nějaká zvědavá," řekl Marek trochu nevrle a rychle schoval ruku za záda. "Myslíš, že kvůli tomu, že jsme o pár měsíců mladší, potřebujeme hlídání?"

"Slyšela jsem Tomáše, říkal, že něco našel," odpověděla Katka nazlobeně, "a měl by sis uvědomit, že já jsem tady doma a vy jenom na návštěvě. Takže jestli jste něco našli, tak to patří mně a tátovi." Marek na to nic neřekl a jednoduše kolem Katky proklouzl a odešel do koupelny. Nejdřív měl chuť jít a ukázat Tomášovi před zraky všech, jaké ze sebe zase dělá trdlo, ale teď si řekl, že když se do toho plete ta cizí holka, jako na potvoru jí takovou radost neudělá. Tomáš jen omluvně pokrčil rameny a následoval svého bratra.

Katka zavrtěla hlavou, vrátila se ke kuchyňskému stolu a začala zamyšleně foukat do horkého čaje. Táhl jí na čtrnáct a s dvojčaty byli stejný ročník. Kluci se ale narodili na podzim a ona na jaře, a tak zatímco ona byla tercií víceletého gymnázia, Marek byl teprve v sekundě, zatímco Tomáš chodil na základní školu, do sedmé třídy.

"Jak to, že jsou ti vaši kluci každý úplně jiný, když jsou jednovaječní?" zeptala se doktorky Millerové na to, co jí vrtalo hlavou.

"Oni se narodili předčasně, víš," odpověděla maminka dvojčat. "Tomáš měl problémy s dýcháním. Dvakrát se dusil tak, až byl skoro modrý. Taková věc trochu poškodí mozek. Má proto problémy s učením, ale to neznamená, že by byl nějaký hloupý nebo nenormální. Sice není tak bystrý jako Marek, ale je to hodný kluk a na spoustu věcí je šikovný. Třeba vždycky rád montoval všelijaké stavebnice a vytvářel dost složité stroje z Merkura. A co ty? Co ty ráda děláš?"

Katka si omotávala okolo prstu konečky dlouhého copu a zamyšleně se podívala z okna. "Chodím hrát volejbal a taky ráda čtu knížky. A často si kreslím, i když to mi nejde tak jako hudba. Myslím, že mám talent po mamince. Hraju na klavír a na flétnu, ale nechci dělat to co ona. A ve škole mi jdou dost dobře jazyky. Angličtina a francouzština. Teď začnu chodit ještě na němčinu a časem snad i na ruštinu. Táta mě před rokem vzal na stáž do Španělska, tak umím i pár vět španělsky."

"Pár vět," zopakoval pan Liška s úsměvem. "Byli jsme tam měsíc a Kát'a byla na konci schopná říct

si o všechno, co potřebovala. Kdepak, bez Katky se člověk v cizině neobejde."

Pan Liška samozřejmě také musel coby vysokoškolský učitel ovládat pár jazyků. Běžně přednášel v angličtině a němčině a ze svých mladých let uměl i slušně rusky, ale jen se mu nechtělo do jazyků, které pro něho byly nové, jako třeba do španělštiny. Ale jinak Katka zdělila svoje vlohy na řeči po něm.

Zatímco v kuchyni se rozvíjela konverzace, zmohl se Marek v koupelně jen na jedno jediné slovíčko.

"Promiň," musel říct trochu neochotně svému bratrovi, zatímco si užasle prohlížel jedno větší a jedno menší ozubené kolečko, která trčela pevně zaklíněná v kousku očištěného uhlí. Hrudka byla velká tak akorát do dlaně a po očištění od hlíny odkryli malý kousek druhého kolečka. Jinak se předmět ani nepohnul. Rozhodně nešel vyndat, byl doslova zarostlý v materiálu.

"Něco takového by ale nemělo existovat," mudroval Marek.

"Zeptáme se pana profesora, co si o tom myslí," navrhl Tomáš.

"Myslím, že není potřeba se hned se vším svěřovat dospělým," odporoval Marek. "Podíváme se na internet."

"On ale učí historii," namítl ještě Tomáš.

"Je to tvůj objev," pokrčil rameny Marek a vrátil předmět bratrovi. "Jen myslím, že je občas dobré mít svoje tajemství. On ti to akorát tak sebere. Tohle je něco tajemného. Dostalo se to do uhlí v době, kdy na naší planetě ještě nebyli žádní lidé. Třeba je to úlomek z kosmické lodi, která tady přistála. Možná, že ty značky jsou v mimozemském jazyce a my to vyluštíme a zjistíme, na které vzdálené planetě žijí nějaké jiné bytosti."

Marek rád četl sci-fi a teď si představoval, že se sám stane součástí takového dobrodružství. Už se viděl, jak jako první člověk na Zemi rozmlouvá s tajemnými návštěvníky z jiné planety.

"Tak dobře, tak mu to zatím neukážeme," souhlasil Tomáš. "Ale chci, abychom se kamarádili s tou holkou. Možná, že z ní jednou bude něco jako naše ségra. Mamka je s tím profesorem opravdu šťastná a já myslím, že spolu zůstanou. Má na ni čas. Není jako náš táta, který byl pořád v práci..."

"Tak jo," vysoukal ze sebe Marek trochu neochotně.

Oba chlapci se odebrali zpátky do kuchyně a Marek, který se musel trochu přemáhat, se obrátil na Kát'u a navrhl jí: "Všiml jsem si, že máte vedle *Osadníky z Katanu*, co kdybychom si to zahráli, než bude oběd?"

"Máte minimálně hodinu času," usmála se paní Millerová od kamen. Hodiny ukazovaly teprve jedenáct.

Katka nadzdvihla trochu překvapeně obočí, ale pak souhlasně přikývla. Byla zvědavá, co má tato změna v Markově chování znamenat. Všichni se odebrali do vedlejší místnosti a zatímco Tomáš poctivě připravoval hru, Marek, který se opět chopil tajemného nálezu a svíral ho teď v čistém kapesníku, oslovil Katku: "Hele, omlouvám se, když už tu spolu musíme být, není potřeba být na sebe protivní. Ukážeme ti, co Tomáš našel, ale nechceme to hned říkat dospělým."

"Tak fajn," navrhla smířlivě Katka. Uvědomovala si, že i ona se na Marka předtím zbytečně obořila. Teď byla ale natolik zvědavá, že nějaké drobné sváry byla ochotná dát stranou.

"Páni," vydechla Kát'a, když jí Marek konečně podal kousek uhlí a stejně jako oba chlapci před ní, zkusila za kolečka pořádně zatáhnout. Držela je ale přes cíp kapesníku. Přece jen byl její tatínek historik a ona pochopila, že má před sebou něco zvláštního, s čím musí zacházet opatrně.

Marek už mezitím vytáhl mobil a připojil se na internet.

"Rozestav tam prosím pár vesnic a cest, ať to vypadá, že hrajeme," navrhl ještě svému bratrovi a kývl směrem k hrací desce.

Tomáš se na něho na okamžik nechápavě podíval, ale pak mu došlo, že v danou chvíli se žádná hra hrát nebude, že to byla jen výmluva pro dospělé. A tak nastavěl na hrací plochu pár objektů, každému ještě rozdal nějaké hrací karty a sám si vzal do ruky kostky, připravený s nimi hodit, kdyby někdo vešel do dveří.

Katka se přisunula blíž k Markovi. Viděla, že se snaží na internetu zjistit, jestli čirou náhodou už někdo někdy nenašel něco nepatřičného v uhlí, ale nespokojeně zavrtěla hlavou.

"Napiš to anglicky, dej tam *objects in coal* nebo *artefacts in coal*, česky ti to nenajde tolik

výsledků," navrhla mu.

"Něco tady je," ozval se Marek po chvíli. "Myslel jsem, že je totální blbost, aby se kdy v uhlí dalo najít něco, co někdo vyrobil, ale tady mi vyskočil nějaký zvoneček a taková malá nádobka, které se taky našly v uhlí. A pak je tu ještě nějaké kladívko uvězněné v kusu kamene."

Marek ještě chvíli pátral v mobilu, a pak pokračoval: "Vypadá to, že to má dokonce svoje jméno, říká se tomu *out of place artefact*, někde to píšou *artifact* s "i" a má to zkratku *ooparts*. Vypadá to, že takových věcí, které existují a neměly by existovat, je víc."

"Můžu se podívat?" zeptala se Katka.

Marek jí půjčil mobil a uvažoval. "Vsadil bych se, že tu někdy v době dinosaurů ztroskotala kosmická loď, některé její části se dostaly na místa, kde vznikalo uhlí a jiné horniny a my se teď díváme na pozůstatky nějaké mimozemské civilizace."

"Má to jeden háček," okomentovala to Katka, která zběžně prohlížela jednu zajímavou stránku po druhé, "takové divné věci se našly po celém světě. To by se ta tvoje loď musela roztrousit po všech světadílech. A navíc tady mi to neukazuje jen předměty v uhlí nebo v kamenech, ale třeba i kresby. Jsou tu obrázky z Egypta, jeden vypadá jako letadlo a ponorka a tohle zase připomíná žárovku. Dál je tu malinký zlatý model letadla a obrázky dinosaurů na nějakých kamenech. Nebo je tu zkamenělý otisk lidské ruky – myslela jsem, že kameny měly vzniknout dávno před lidmi. Taky tu je zkamenělá lidská šlápota, ale je obrovská. A tady jsou dokonce nějaké stopy dinosaurů a přes ně vedou lidské stopy."

"Část toho budou určitě pitomosti," namítl Marek, "někdo si asi hrál doma s Photoshopem."

"Všechno to ale nesmysly být nemůžou, některé ty fotky jsou i z muzeí," upozornila ho Katka.

"Proč nám ale o něčem takovém nikdo nikdy neřekl ve škole?" ozval se Tomáš.

Marka samozřejmě hned napadla nějaké konspirační teorie: "Určitě existuje nějaká tajná společnost, která nemá zájem o to, aby se lidé takové věci dozvěděli. Sami pátrají po záhadách a chtějí být ti první, kdo se dostanou do kontaktu s mimozemšťany nebo najdou bájně poklady."

"Možná," pokračovala Kátka, "že kdyby lidé víc přemýšleli a zabývali se různými záhadami, nebyla by spousta z nich jako tupá hovádka ve stádu. Spousta mých kamarádek musí mít každý krám, který vidí v Bravíčku nebo jiném časopise a mezi kluky je dnes *king* ten, kdo má nejlepší mobil. Třeba jsou ta tvoje tajná společnost jen obchodníci, kteří chtějí prodávat zbytečné krámy..."

"A proto podplatili vydavatele učebnic a vědce, aby lidem řekli, že se věci staly přesně tak a tak a všechno, co se jim nehodí, smetou ze stolu, aby lidé nepřemýšleli? Nežlob se, ale zní to jako pitomost," řekl Marek trochu ironicky, ale zároveň tak, aby Katku nenaštval.

"Táta mi vždycky říkal, že mám myslet sama za sebe a nesežrat i s navijákem každou hloupost, kterou uslyším," pokračovala Katka, kterou Markova námitka nijak nevzrušovala. "Asi tady nepřijdeme na důvody, proč se o takových věcech moc nemluví, ale to neznamená, že si nemůžeme udělat vlastní názor. Co když to prostě není tak, jak nám říkají, že nejdříve vzniklo uhlí, a pak lidi? Já na mimozemšťany moc nevěřím. Třeba nejdřív byli lidi a až pak vzniklo uhlí. Obzvlášť pokud se v uhlí našlo víc věcí, které musel vyrobit nějaký člověk."

"Lidi neexistují moc dlouho, vyvíjejí se pár milionů let, ale kovy začaly používat tak před pěti tisíci lety. Kde by se za posledních pár tisíc let udělalo uhlí? To zní stejně pravděpodobně, jako že dinosauri vyráběli ozubená kolečka," zopakoval Marek ještě jednou svůj vtíp.

Tomáš sice žádnou teorii neměl, ale prohlásil: "Právě jsme našli důkaz, že na tom, co se učíme ve škole, něco nesedí. Kdyby to byla jedna věc, tak to můžeme třeba zahodit a říct, že všechno je tak, jak si myslíme, ale po pár minutách na internetu jsme zjistili, že takových věcí je asi opravdu hodně. Myslím, že bychom se k tomu měli postavit jako správní detektivové. Měli bychom prozkoumat všechny ty věci o lidské minulosti, uhlí, mimozemšťanech a o tom všem. Představte si třeba, že nevíme vůbec nic o tom, co se na téhle planetě do teď dělo a že se tomu snažíme přijít na kloub."

"To se mi líbí," prohlásil Marek, "buď se to všechno dá nějak vysvětlit a nebo musely věci v historii probíhat nějak jinak, než jak jsme doposud slyšeli."

"Hm, takže průzkumníci záhad," nadhodila Katka zamyšleně. "Mně na tom všem trápí ještě jedna věc. Mám pocit určitého déjà vu. Celá tahle situace mi něco připomíná. Něco, co jsem viděla jako malá, ale nemůžu si vzpomenout na detaily. Jen vím, že u toho byl tatínek a nějaký starý pán, něco si prohlíželi, ale je to už tak strašně dávno..."

